

være til Hinder for mig, og saa vilde vi blive nødt til at suspendere hele vort Lovgivningsarbejde. Det kan vi ikke, men vi kan arbejde paa at gøre det saa retfærdigt og lempeligt som muligt for de Mennesker, der muligt kommer til at lide under det. Det haaber jeg maa blive Resultatet af Udvalgsarbejdet, og jeg vil gerne bidrage mit dertil.

Henrik Nielsen: Det er meget sjældent, jeg lægger Beslag paa det høje Tings Tid med Taler. Jeg har det Indtryk, at Taler just ikke er det, man er mest sliken efter her i Tinget, og det synes heller ikke at være Tilfældet i Dag; her er ikke, hvad man kalder overfyldt. Jeg vil alligevel gøre et Par Bemærkninger, da det gælder om saa vidt muligt at komme til en Forstaaelsesfred om det Spørgsmaal, der ligger for, og jeg synes egentlig ikke, vi er saa forfærdelig langt fra hinanden. Det er sagt under denne Debat, at Afholdsmændene sikkert er bedst tjente med at fortsætte paa den Vej, de en Gang er slaaet ind paa: med Agitation, Oplysning, Foredrag, og hvad der ellers hører med til Arbejdet for den frivillige Afholdenhed. Men det er et Stadium, som egentlig forlængst er tilbagelagt, idet Lovgivningsmagten for længe siden har erkendt, at Agitationen for den frivillige Afholdenhed burde have en Haandsrækning af Lovgivningsmagten, og den fik den, da vi fik den Beværterlov, vi nu er i Færd med at revidere. Stiller man saa det Spørgsmaal: Har Beværterloven gavnet Ædrueligheden i Landet? vil sikkert alle være enige om, at det har den; men naar der saa er Tale om, hvorvidt vi skal blive herved eller vi skal et Skridt længere frem, er vi ikke helt enige derom. Er her i Virkeligheden kun Tale om et Stoppested, skal vi videre, eller skal vi blive, hvor vi er, eller hvorledes? Her maa jeg straks erklære, at jeg hører til dem, der vil gaa saa langt som muligt i Retning af at lægge Hindringer for Spiritusens Udbredelse baade i Handel og i Omsætning. Jeg er dær nærmest enig med det ærede Medlem fra Nibe (Kvist) og det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ferd. Nielsen), og jeg er ligesom de to nævnte Medlemmer Indenrigsministeren taknemmelig for, at han er gaaet saa vidt i den Retning, som Tilfældet er.

Med Hensyn til det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), som er blevet kritiseret en Del af forskellige Talere, vil jeg sige: Var der egentlig nogen

Grund til det? Det ærede Medlem handler jo ud fra sin bestemte Overbevisning om det, der tjener Ædruelighedsarbejdet bedst. Derom er der dog vel ingen Tvivl, og naar han gav os Afholdsfolk og i særlig Grad da Forbudsvennerne en lille Advarsel, var det sikkert, fordi han er bange for, at vi kører for stærkt, og meget nødig vil se os ende i Grøften. Det er der ingen Tvivl om, og den Maade, han tog det paa, var saa venlig og saa mild, at den næsten var faderlig; det er derfor umuligt for os at blive stødt paa ham. Men Advarslen kan han vist godt spare sig, thi den Vej, vi er inde paa, er ikke saa farlig, som han vilde mene. Jeg skal blot nævne en enkelt af de nye Foranstaltninger, som tænkes gennemført ved dette Lovforslag. Det er Søndagslukningen. Jeg tror, det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at man vist neppe kunde indskrænke Drikkeriet syndeligt, selv om man etablerede Søndagslukning for Spiritusens Vedkommende, thi, har man sagt, Folk køber den saa om Lørdagen og tager den med hjem og nyder den hjemme om Søndagen, og de maa da hellere gaa hen paa et offentligt Sted og nyde den end sidde hjemme og drikke den mellem Kone og Børn. Det er naturligvis rigtigt. Der er adskillige af dem, der, som man siger, skal have Spiritus eller rettere vil have Spiritus, der køber den om Lørdagen. Men det gør de, enten der er aabent om Søndagen eller ikke, og de skal nok garantere sig i alle Tilfælde, at de kan faa en lille en hjemme om Søndagen og en ekstra, hvis det skulde gelejde sig, at de kom ud om Søndagen. Men foruden dem er der en stor Klasse Mennesker, som hverken skal eller vil have Spiritus; mange af disse kan alligevel godt komme hjem Søndag Aften med en lille Streg paa, som ikke er forudbestilt; de kan godt i Løbet af Dagen samle sig en rigtig god, gammeldags Bjørn op. Med lidt Energi, tilfældige Omstændigheder og Kammeraternes Omgang kan en saadan veritabel Bjørn godt blive færdig i Løbet af Dagen, og den er ikke forudset, den er ganske tilfældig. Det kan være heldige — eller uheldige — Omstændigheder, der har ført med sig, at vedkommende har mødt Petersen eller Hansen, som han ikke har set i længere Tid, og han maa saa fejre Gensynet ved en lille gemytlig Sjus. For alle disses Vedkommende er det klart, at naar der ikke var Adgang til Spiritus om Søndagen, vilde mangan saadan Bjørn aldrig nogen Sinde blive paabegyndt. Derfor er